

Παρουσιάζει ο **Κώστας Σβώλης**

«Ήταν ένας παράξενος άνθρωπος, που πίστευε ότι η φτώχεια σε εξευγενίζει, ότι εάν δεν έχεις τίποτα μπορείς να μοιράζεσαι τα πάντα. Και ζούσε έτσι, ή σχεδόν έτσι»

Διαβάζοντας ένα μυθιστόρημα του Paco Ignacio Taibo II είσαι εκ των προτέρων σίγουρος ότι η πολιτική θα είναι παρούσα και διαπερνάει την μυθιστορηματική πλοκή ως φυσικό και δομικό της στοιχείο. Στο τελευταίο μυθιστόρημα του Taibo που έβγαλαν οι εκδόσεις Άγρα «Περαστικός» αυτή η σύμφυση μετατρέπεται ταυτόχρονα σε τρόπο γραφής.

Ο Taibo επιλέγει να γράψει ένα μυθιστόρημα συλλέγοντας και παραθέτοντας αυθεντικές πηγές: πρακτικά συνεδρίων, αστυνομικές αναφορές, πληροφορίες ξένων μυστικών υπηρεσιών, σημειώσεις και μαρτυρίες συμμετεχόντων, άρθρα σε εφημερίδες κλπ. Ακολουθεί και ανασυστήνει την πορεία μιας σκιάς που πέρασε από το Μεξικό και μετά χάθηκε. Χωρίς όμως να πέφτει στην παγίδα της ιστορικής αφήγησης και ξεπερνώντας τα όρια που του βάζουν τα περιορισμένα ντοκουμέντα και τα τεκμήρια, ο δικός του περαστικός Σεμπάστιαν Σαν Βισέντε, δεν είναι το αποτέλεσμα ενός παζλ που κατασκευάζει ένας ερευνητή αλλά ο μυθιστορηματικός ιδεότυπος του Αναρχοσυνδικαλιστή στις αρχές του 20 ου αιώνα. Ένας ιδεότυπος όμως γήινος με σάρκα, οστά, αντιφάσεις και αδυναμίες.

Ο Μεγάλος μάστορας του μεξικάνικου αστυνομικού μυθιστορήματος καταφέρνει να οικειοποιηθεί το χωρόχρονο εργατικών σωματείων, των επαναστατικών εφημερίδων, των άγριων απεργιών των φτωχογειτονιών των πόλεων και των μπουρδέλων που καμία φορά μπορεί να λειτουργήσουν και ως άσυλα των καταδιωκόμενων . Ο Σεμπάστιαν του Taibo δεν είναι ένας μοναχικός καβαλάρης ούτε ο μασκοφόρος εκδικητής. Το πιστόλι του δεν είναι η προέκταση ενός εξεγερμένου εγώ, μιας προσωπικής βεντέτας με την εξουσία, είναι στην υπηρεσία ενός συλλογικού υποκειμένου: «κατά συνέπεια η παρανομία του καθενός πρέπει να μετριέται από τις συνέπειες που μπορεί να προκαλέσει στους άλλους». Αυτό είναι το ζύγι που θέτει η Σκιά στην πρακτική της και τις μορφές που αυτή καλείται να κάθε φορά να πάρει. Και είναι γύρω από αυτό το συλλογικό υποκείμενο μιας εργατικής τάξης που αντιστέκεται λυσσαλέα και ματώνει στους δρόμους των συγκρούσεων με τους μπάτσους, τους απεργοσπάστες και τα σιράκια των αφεντικών που θέτονται οι «προπαρτορικές» διαμάχες Αναρχικών και Κομμουνιστών.

Μπορείς να σταθείς για μερικά δευτερόλεπτα στην σκάλα πριν ανέβεις στο πλοίο «Αλφόνσο XII» και να αναλογιστείς αν σαν σκιές επιστρέφουμε πριν χαθείς στο μπαλαούρο του ή να σιγοψιθυρίσεις τον μονόλογο του Σεγισμούντο που τον είχες μάθει τυχαία όταν ήσουν μικρός και από τότε δεν ήθελες να τον ξεχάσεις:

«ονειρεύομαι πως είμαι εδώ/ μέσα στη φυλακή κλεισμένος/ και ονειρεύτηκα πως ήμουν αλλιώς και πιο

ευτυχισμένος/ Τι είναι η ζωή; Ένα παραλήρημα...»